

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca Rusaliilor.

La zece zile după Înălțarea Domnului Isus la ceriu, în ziua Rusaliilor, erau toți Apostolii împreună adunați la un loc în Ierusalim, cum le poruncise Domnul. — Dintr'odată s'a făcut fără de veste sunet din ceriu, ca de suflare de vifor, ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s'au arătat limbi împărțite ca de foc, și s'au așezat pe unul fieștecarele din ei. Și s'au umplut toți de Spiritul Sfânt și au început a vorbi în alte limbi, precum le da lor Spiritul a grăi. Fapt. Ap. 2. 1—4.

De altă dată Spiritul Sfânt se arătase în alte forme, acum a voit să se arate în forma de foc, pentru a însemna că viitorii vestitori ai Evangheliei trebuiau să fie curățiji de păcate, luminați de tainele credinții, aprinși de dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele. Trebuiau mai încolo să-și țină ridicat spiritul lor și înălțat însus, într'înălțime, precum și focul ținteste tot în sus; pentru că vorbirea lor avea să fie despre lucruri cerești, și să se facă acolo un spirit împreună cu Dumnezeu. S'a arătat apoi Spiritul Sfânt în formă de limbă, și nu în formă de inimă, pentru-ca să se însemne că lucrul cel mare al inoiei feței pământului avea să se îplinească prin limbă sau prin graiul viu al vestitorilor sfintei Evanghelii.

* * *

Jidovii — în ziua lor de Rusalii — prăznuiau și prăznuiesc și astăzi pomenirea Legii, pe care Dumnezeu o dăduse poporului jidovesc pe muntele Sinai (cele 2 table cu 10 porunci.) În aceasta zi Dumnezeu a trimis pe Spiritul Sfânt preste Apostoli. Spiritul Sfânt îi schimbă în alți barbați cu totul altmintrelea cum erau mai înainte: îi umple

de dar, de înțelepciune, de tărie și de sfințenie. Astfel eșind Apostolii din foisor, încep a predică pe Isus, și în aceasta zi își are Biserica începutul ei. Noe făcuse o corabie ca să mântuiască de potop familia sa. Isus alcătui o Corabie adecă sfânta Biserică, pentru a mântui pe toți oamenii. Apostolii, din porunca lui Isus ies din foisor, și zic: Cel ce vrea să se mântuiască, să vină cu noi, să creadă învățăturile noastre, să între în aceasta Corabie și va afla pe Isus și calea sigură a Raiului. Cel ce nu vrea să între în aceasta Corabie, este pierdut. Cel ce nu va crede și nu se va botăza, nu se va mântui: *Cel ce nu crede judecat este...* Lui Noe — care și-a fost făcut corabie, nu i-a crezut nimeni, și nici unul nu a vrut să meargă cu el. — Apostolii, dela celea dintâi predicări ale lor, au avut urmași cu miile. Așa s'a început Biserica, noul popor alui Isus Hristos. Frați creștini! mulțumiți lui Dumnezeu, carele v'a învrednicit să vă nașteți în sânul adevăratei Biserici a Domnului Nostru Isus Hristos. Nu fiți nerecunoscători pentru o astfel de mare binefacere, pe care Dumnezeu o-a gătit-o de atâtea veacuri și cu atâtea minuni! Băgați bine de seamă, că numai una este adevărata Corabie s'au Biserica a lui Isus Hristos... Nu vă lăsați emăgiți și înșelați de aceia, cari ar vrea să vă lăpădați de Biserica părinților, moșilor și strămoșilor vostri, cari prin făgăduieli deșerte vă pun să ieșiți din Corabia singură mântuitoare, și vreau să vă așeze pe niște luntri ori plute pe cari ușor vă puteți pierde și osândi sufletul!

* * *

În vreme ce mulți din poporul orașului Ierusalim și din Izrail, și chiar și unii dintre păgâni alergau să îmbrățișeze credința lui

Isus Hristos, pe care o predicau și vesteau Apostolii: alții încăpăținați în ura împotriva lui Isus, au început a prigoni pe Apostoli și pe cei dintâi creștini, cari se însoțeau cu dânșii. Ceea ce au început atunci să facă necredincioșii și cerbicoșii Jidovi, și ceea ce au făcut păgânii Români de alungul alor trei veacuri, se face și astăzi din partea oamenilor păcătoși și necredincioși.

Ei nu voesc să creadă adevărurile din Evanghelie, nu voesc să recunoască adevărata Biserică a Domnului Nostru Isus Hristos, și ar vrea ca nimenea să nu creadă. Dar Biserica este alui Dumnezeu, și porțile iadului nu o pot birui, nu o pot nimici. Jidovii și-au pierdut țara lor, și sunt împrăștiiați în toată lumea; tiranii, sectarii, ereticii, rătăciții s'a sfîrșit unul după altul... Impărățiile tronurile, dinastiile vechi au dispărut, s'au spulberat și în fiecare zi dispar și se stâng. Dar Biserica pururea trăește, și plutește tot mereu pe apele lumii, cari ar vrea să o cufunde. După mai două mii de ani, Biserica este tot aceeaș — ca și mai înainte, ba este chiar mai frumoasă, mai luminoasă, mai tare ca oricând.

Ce semn este acesta? Aceasta înseamnă că ea este adevărata Biserică alui Isus Hristos, aceea despre care a zis Isus: *Porțile iadului nu o vor birui.* Cât de veseli și mângâiați trebuie să fim noi, văzându-ne atât de siguri în Corabia lui Isus Hristos! Dar nu e de ajuns a fi în aceasta corabie, ci trebuie să fim statornici. *Cel ce va răbdă până în sfârșit, acela se va mântui.*

Ne va fi ușor a rămânea statornici în credința Bisericii adevărate, dacă vom recunoaște, că a fi fiul Bisericii este un dar foarte mare — ce ni l'a făcut Dumnezeu... Fii credincios până la moarte, și nimica să nu te deslipească de Biserica cea una, *sfântă, catolică și apostolică!*

* * *

Spiritul Sfânt pogorît preste Apostoli în ziua Rusaliilor i-a făcut dintr'odată pe toți curajoși, sfinți și înțelepți.

Tot aceasta minune a făcut-o Spiritul Sfânt și în viața acelor cari au primit legea creștină în urma propovăduirii Apostolilor. Jidovii și păgânii încreștinați, mai înainte erau păcătoși sumeți, făloși, cu inimă rea și vârtoasă, lacomi de lucrurile și bunătățile lumii aceștia. Dar îndată ce s'au făcut creștini, erau plini de credință și de Spirit Sfânt

disprețuiau bunurile lumii, le puneau în mâinile Apostolilor, ca să le dea la săraci, voiau să fie săraci și ei, le plăcea să fie săraci, și ei, le plăcea să fie năcăjiți și dosădiți, iubeau curățenia și rugăciunea, trăiau împreună ca tot atâția frați, plini de dragoste unul față de celalalt și făcând bine vrășmașilor lor și celor cari îi prigoniau pe ei. Iată minunea Bisericii! Ea a schimbat inimile. a început să sfințească lumea, așa face ca și astăzi, și așa va face până la capetul lumii, până la sfârșitul veacurilor. Un creștin adevărat este, și trebuie să fie o minune a Spiritului Sfânt în felul lui de viață. El trebuie să petreacă o viață sfântă și neprihănită nepătată. Să ne gândim, fraților, în ziua de astăzi a Rusaliilor, că oare viața noastră strălucește prin sfințenia năravurilor și obiceiurilor? Dacă nu strălucește în acest chip, atunci noi suntem creștini numai cu numele, iar nu întru adevăr. — Și va fi vai de noi, dacă nu ne vom îndreaptă! Să lăpădăm dară obiceiurile cele rele și păcătoase, să trăim o viață adevărat creștinească, cum trăiau creștinii de pe vremea Apostolilor.

Datorințele părinților față de copiii lor.

(Urmare)

— Vor zice mamele: d' apoi fetele noastre au să se mărite, să se așeze, și de aceea trebuie să se cunoască cu tinerii... Las că războiul acesta e destul de nefericit și pentru bietele fete... Dar... apoi tinerii cari voesc să se cunoască — se pot cunoaște unul cu altul — în fața voastră a părinților, și nu în alt fel, și e datorința voastră, să vedeți tot ce se întâmplă între ei. — Un tinăr umblă la o casă unde era fată de măritat, s'a și fidanțat, s'a logodit cu fata aceea. Tinărul se socoate într'o zi să ceară îngăduință dela viitoarea sa soacră, ca să petreacă câteva minute cu logodnica sa între patru ochi. — Aceasta adevărată măică însă nu i-a dat îngăduința cerută: „Copila mea — îi răspunse — este încă tot fiica mea, și până când îmi va fi fiică a mea și până nu va fi cununată în biserică eu am drept preste dânsa și am datorința, ca să știu toate ce se întâmplă cu ea, am să dau

samă despre toate..." Nefericiți sunt acei tineri și acele tinere, cari se văd și se întâlnesc în alt loc și nu sub ochii părinților lor. Ei vor închia căsătorii dacă nu silite, cel puțin pregătite de diavolul și blăstămate de Dumnezeu... Iată o doua datorință.

III. Coregerea, îndreptarea, muștrarea.

Cel ce iubește cum se cuvine, îndreaptă sau muștră cum se cuvine pe cel ce-l iubește. Aveți prunci? ne mai zice Spiritul Sfânt, plecați-i, îndoiți-i de cu bună vreme sub jugul ascultării. Aveți copile? păstrați trupul lor curat, și păziți-vă de a vă arăta cătră ele cu o față prea deschisă și prea zimbitoare; cel ce urește pe fiul său propriu îi cruță certarea, cel ce îl iubește, nu se ostenește certându-l, ca să se bucure când va fi mare și să nu umble din poartă cerșindu-și pâinea sa. Vreți voi să tremurați într'o zi d'inșinea pruncului vostru? atunci desmierdați-l dragostiți-l! Vreți să vă încarce cu neplăceri și supărări? atunci lăsați toate după el!... Pe cum un cal sburdalnic se ridică în sus și apoi cade, așa va cădea și copilul lăsat în prada voinții sale. Indoaie caoul lui și apasă umerii să-i în vrâsta fragedă, ca nu cumva să se învârtoseze și să nu vă mai asculte și sufletul vostru să fie lovit de o durere fără mângăiere. —

(Va urma.)

Gânduri la Rusalii.

Când Spiritul Sfânt s'a pogorit peste apostoli în chip de limbi de foc și i-a luminat, din simpli pescari fără învățătură s'au făcut oameni plini de înțelepciune, din fricoși îndosiți după uși încuiate, s'au făcut viteji curajoși. Fără teamă ies în orașul plin de vrăjmași de a lui Isus și de a lor. Se opresc unde e mai mare adunarea de popor. Încep a cuvânta. Gălăgioșii din curtea lui Pilat și de pe Golgota par c'ar fi numai o ureche. Tac și ascultă încordați, căci cuvântarea curge de pe buzele pescarilor fără școală ca un râu dulce de miere. Sunt așa de simpli la vorbă și la port și totuși cei cari ascultă înmărmuriți, mai frumoasă, mai înțeleaptă, mai cuprinzătoare, mai măreată propovăduire n'au auzit. Chiar cei veniți la sărbătoarea cincizecimii din Roma, Atena, Antichia și alte depărtate colțuri de lume stau mirați, cu atât mai

vărtos, că fiecare îi auzea vorbind în limba țării sale.

În ziua aceea ca la 3000 de suflete au intrat în staulul lui Isus curăținduse de păcatul strămoșesc și de toate păcatele primind sfântul Botez prin mâna apostolilor.

Asupra noastră încă s'a pogorit Spiritul Sfânt prin sfânta taină a Mirului. Ar urma deci, că precum vorbele apostolilor au fost pline de sfat și înțelepciune, așa și buzele noastre numai astfel de cuvinte să rostească; precum dâșii prin cuvântarea lor au întors la Isus o sumedenie de suflete, astfel și noi prin gura noastră să întorcem pe păcătoși și să nu dăm cauză de sminteală nimănui.

În zilele noastre se întâmplă mai mult contrarul. Oamenii în mare parte prin vorbele lor — în loc să apropie — mai mult depărtează pe semenii lor dela Isus Mântuitorul. E de neînchipuit câtă murdărie se revarsă pe gura oamenilor. Numai în singurătate îți sunt urechile la adăpost. Pe tren, în târguri, pe drum, în prăvălii, în locații publice de tot soiul, — de birturi nici nu pomenesc — în adunări fie ținute chiar și înaintea Bisericii răsună nenumărate sudălmii, blăstămuri, jurăminte strâmbe, minciuni, hule, cleвете, sferi, amăgiri ațfări, vorbe și glume necurate și cu două înțelesuri. Lumea în loc să se scârbească și să roșească, le ascultă în plăcere și râde un râs nebun, căci împreună râde și diavolul frecânduși mâinile de bucurie.

O veche vorbă daneză zice, că la celce rostește vorbe rele, diavolul îi șade pe limbă, iar la celce le ascultă cu plăcere, în urechi. Și unde e așa aproape diavolul, Isus nu poate fi decât departe.

Bătrânii noștri ziceau, că vorba multă îi sărăcia omului, și dacă nu aveau de spus ceva lucru cuminte și folositor, mai bine tăceau, căci — tot după vorba lor — „O tacă plătește mai mult decât o vacă!“ — Nici nu erau așa dese păcatele limbii pe vremea lor. Azi s'au înmulțit mai mult decât firele de nisip din nemărginitele pustii prăjite de soare. Cu urechea se păcătuiește pe acea urmă cel puțin atât, câți sunt picurii în nemăsuratele mări și oceane

Graiul e un dar prețios a lui Dumnezeu. E unul dintre acele semne firești, prin cari ne deschilim de animalele necuvântătoare. Nu l'a dat, ca să-l lăudăm și preamărim neîncetat și să ne arătăm cinstea și dragostea față de dânsul Omul nerecunoscător însă folosește

binefacerea asemenea cersetorului, care pe banul milogit dela tine ar cumpără otravă și ți-ar pune-o în mâncare.

Bine să ne însemnăm, că limba oamenilor se sfințește prin sfânta Cuminecătură. Pe limbă se așează mai întâi Domnul ceriului și al pământului. Și nu trece poate nici o zi întreagă, până când aceeași limbă vatămă și su-pără pe Dumnezeu.

În sfânta Scriptură se spune lămurit, că de fiecare vorbă deșartă va trebui să dăm seama înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă pentru vorbele, cari nici nu strică, nici nu folosesc, va fi aspră judecata, ce va urma pentru cele păcătoase și stricacioase? Sbiciul pedepsitor a lui Dumnezeu își va îndeplini cu vârf și îndesat serviciul. Adeseori și în viața aceasta îl ajunge pe cel ce nu-și stăpânește organul vorbirii. Am cunoscut un om, căruia o rană crâncenă i-a nimicit cu încetul limba până la rădăcină. Mi s'a spus, că în vremea lui era un suduitor „număru unu“.

Te plângi, că ți merge rău și socotești, că din pricină lui Dumnezeu sau a oamenilor. Dar pricina de multe ori e singură limba ta nenorocită, pe care nu vrei să ți-o stăpânești.

Limba taie mai afund decât sabia — N'ai fericire în familie? Nu ești în pace cu vecinii? Nu te stimează consătenii? Să știi, că numai din vina limbii Tale, căci dânsa e foc. „Iată puținel foc câtă materie aprinde! Și limba este foc, podoaba nedreptății; așa limba este așezată între mădulările noastre, care spurcă tot trupul și arde roata vieții noastre aprinzându-se din gheena... iar limba nimenea din oameni un poate să o domolească, că este neînfrănată răutate, plină de otravă aducătoare de moarte“. (Iacob 3. 5-8.)

Zici, că nu te poți reține, fiindcă ești iute la fire și dacă ai apucat la ceartă, celelalte păcate ale limbii urmează ca deosebitele crengi dintr'o trupină. Urmează regulat sfatul

acesta: „Nu te grăbi cu urda 'n Turda și cu cășu 'n Făgăraș“, căci „Graba strică Treaba!“.

Fă asemenea vestitului conducător de război Iuliu Caesar, care înainte de a aduce o judecată când era mândros și aprins, număra cel puțin până la 20. În vremea asta se liniștea și judeca cu mintea trează. Mulți prinso-neri de război și mulți soldați neascultători și-au putut mulțumi viața acestei numărări. De altfel rugase pe ofițerii săi, ca să nu îndeplinească ordinele date din partea lui fiind el furios.

Din bătrâni am mai moștenit și vorbele aceste: „Vorba dulce mult aduce și cu o lingură de miere poți prinde mai multe muste decât cu un buloi de oțet.“

I. Surani.

Bibliografie. Institutul „Biblioteca populară“ din Gherla a scos de sub tipar a două broșură sub titlul: „Datorințele creștinești ale bărbaților“ de părintele canonic *Dr Victor Bojor*. Este aceasta o cărticică de 62 pagini scrisă cu o românească bună la înțelesul poporului. Conține învățături prețioase menite de a crea o situație de adevărată fericire în familie. Mult ar fi de dorit să se găsească la toate casele țăranilor noștri cărturari. Se poate procura cu prețul modest de 6 Lei la Tipografia „Aurora“ A. Todoran în Gherla, jud. Someș. Tot aici se poate găsi și broșura No. 1. „Adevărata Biserică a Domnului nostru *Isus Hristos*“ de același auctor cu prețul 15 Lei.

Calendar săptămânal.

12—18 Iunie 1927.

12. Dumineca Rusaliilor. (Ev. Ioan 17, 1.)
13. Lunea Rusaliilor.
14. Marți. Pr. Eliseu † 840 a. Hr.
15. Miercuri. Pr. Amos.
16. Joi. P. Tihon.
17. Vineri. M. Manuil.
18. Sâmbăta. M. Leontie.